

Naslov originala:

Susan Dennard

WINDWITCH

WINDWITCH © 2016 by Susan Dennard

Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2018

ZA IZDAVAČA:

Marko Sabovljević

UREDNIK:

Marina Sabovljević

PREVOD:

Jelena Radojičić

LEKTURA I KOREKTURA:

Milica Rakić

DIZAJN KORICE:

Siniša Subotić

ŠTAMPA:

Alpha print, Zemun

TIRAŽ:

1000

IZDAVAČ:

Publik praktikum

Dobrovoljačka 10/I, Zemun

office@publikpraktikum.rs

011/4202 544; 011/4202 545

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući fotokopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

SUZAN DENARD

VEŠTAC VETRA

Za Dženifer i Dejvida

RANIJE

Krv na podu.

Sliva se u stranu, obasjana mesečinom, pre nego što je nežno njihanje broda potera u drugom smeru.

Princ ispušta dršku mača i udaljava se dva koraka, dok mu srce snažno tuče o rebra. Nikada ranije nikome nije oduzeo život. Razmišlja da li će ga ovo promeniti.

Sečivo ostaje uspravno, zabijeno u drvo, čak i dok mladić nataknut na njega pokušava da ustane. Rupa u stomaku ubice se širi kad god pokuša da se pomeri. Utroba mu se cakli poput srebrnih novčića na slabom svetlu.

„Ko si ti?” prinčev glas zvuči promuklo. Prvi zvuk koji je ispustio otkad ga je probudila senka u kabini.

Hvala Nodinu da je mač njegovog oca visio iznad kreveta, spreman, kada je ubica napao.

„Ona te... čeka”, odgovara ubica. Još jednom pokušava da ustane, ovoga puta hvatajući dršku mača svojom levom rukom koja je oblivena krvlju.

Nema mali prst, odsutno opaža princ, jer mu kroz misli odzvanja reč ona. Samo je jedna ona koja bi ovo učinila, samo jedna ona koja želi prinčevu smrt – i sama mu je to rekla mnogo puta.

Zaustivši da poviče na uzbunu, princ se okreće, ali čuje kako se taj čovek iza njegovih leđa smeje. Kao da u tom isprekidanom zvuku ima nečega, što je isuviše teško.

Ponovo se okreće. Ruka nepoznatog muškarca pada s drške mača, a on pada natrag na pod, uz još krvi, uz još jači smeh.

Desnom rukom izvlači nešto iz džepa svog kaputa – glinenu posudu, koja zatim pada na daščani pod kabine i kotrlja se kroz krv, na drugu stranu, dok za njom ostaje dugačak, blistavi trag.

Tada se mladi ubica poslednji put krvavo zakašlje, pre nego što će izgovoriti, „Zapali se!”

Na pustoj litici klati se princ koji posmatra svoj ratni brod dok gori.

Oseća nalet vreline crnih plamenova, koji su gotovo nevidljivi na talasima. U tami se nazire jedino sjaj njihovog belog, alhemijskog srca.

Buka je zaglušujuća. Žestoka lomljava i škripa drveta premazanog katranom, koje je prošlo više oluja i bitaka nego što princ ima godina.

Trebalo bi da je mrtav. Koža mu je crna kao ugalj, kosa potpuno spržena, a pluća su se pretvorila u dva ugarka. Ne zna kako je uspeo da preživi, ni kako je zadržao vatru dovoljno dugo da svi muškarci i sve žene napuste brod. Možda i neće preživeti. Trenutno jedva stoji na nogama.

Njegova posada posmatra s obale. Neki od njih jecaju, neki vrište, a nekolicina pretražuje obalu i talase. Ipak, većina samo nemo posmatra, kao i princ.

Oni ne znaju da je ubica bio tu. Ne znaju da ona čeka vesti o njegovoj smrti.

Princeza Nubrevne, Vivija Nihar.

Ako sazna da je ovaj pokušaj propao, ponovo će pokušati da ubije princa, a onda će njegovi ljudi, njegova posada, još jednom biti izloženi riziku. Zbog toga, spuštajući se na zemlju donosi odluku da ovi mornari nikada ne smeju da saznaju da je preživeo. Moraju da misle kako je on mrtav, kao i Vivija.

Jedan zarad mnogih.

Tama mu se prikrada i sve manje i manje vidi. Oči su mu konačno sklopljene, a on se priseća nečega što mu je davno tetka rekla: „Najsvetiji uvek najdublje padaju.”

Tako je, misli on, a ja sam savršen dokaz za to.

Zatim Merik Nihar, princ Nubrevne, tone u najcrnji san bez snova.

1. POGLAVLJE

To što je bio mrtav imalo je svojih prednosti.

Merik Nihar, princ Nubrevne i bivši admiral Nubrevske mornarice, poželio je da je smrt uzeo u obzir još mnogo ranije. Mnogo više je mogao da obavi kao leš.

Kao na primer sada. Došao je do Trga pravde, koji se nalazio u srcu Lovata s razlogom, a taj razlog krio se u niskoj kućici koja se nastavljala na zatvor iza nje, u kojoj su se čuvale beleške. Trebalo je da pronađe beleške o određenom zatvoreniku, onom bez malog prsta na levoj ruci, koji sada prebiva iza poslednjeg spruda, duboko u Nodinovom vodenom paklu.

Merik je utonuo u kapuljaču svog tamnog ogrtača. Istina, lice mu je i bez nje bilo teško prepoznatljivo zbog opekotina, a kosa je tek počinjala ponovo da mu raste, pa ipak, ogrtač je pružao sigurniji zaklon u ludilu Trga pravde.

Ili Ogoljenog Trga, kako su ga ponekad nazivali zbog ogromnog ogoljenog hrasta koji je rastao u njegovom središtu.

Bleda krošnja, širine svetionika i, lako je moguće, isto toliko visoka, bila je izbrazdana i kvrgava, a njene grane decenijama nisu videle zelenilo. *To drvo*, pomislio je Merik, dok je posmatrao najdužu granu, *izgleda kao da bi uskoro moglo da mi se pridruži u smrti.*

Po ceo dan trgov su prolazile reke radoznalih. Koga će javno izložiti ruglu? Ko će biti okovan za kamen, bez hrane

i bez odlaganja? Ko će omastiti uže – a zatim dobiti hladni poljubac Nodinovih slepulja?

Ljudi su iz očaja dolazili u gomilama. Porodice su dolazile da preklinju nubrevske vojnike tražeći milost za svoje voljene, a beskućnici su dolazili da mole za hranu, skrovište, i makar kakvo sažaljenje.

Ali ovih dana niko nije imao viška, ni sažaljenja ni milosti; čak ni Merik Nihar.

Već je učinio sve što je mogao – odrekao se svega kako bi sklopio trgovinski sporazum s Hastrellovima, na imanju u Kartori. Gotovo da je uspeo da ga sklopi i sa Marstocima, ali smrt je stigla isuviše rano.

Jedna porodica Meriku je preprečila put – žena sa dva sina, koji su vikali na svakog ko je prolazio pored njih.

„Nije zločin biti gladan!” jednoglasno su uzvikivali. „Oslobodite nas i nahranite!” stariji dečak, visok i mršav kao kostur, nasrnuo je na Merika.

„Nije zločin biti gladan!” Primakao se sasvim blizu. „Oslobodite nas i nahr...”

Merik je zaobišao dečaka pre nego što će skrenuti levo kako bi zaobišao njegovog brata i protrčao pored majke, koja je bila najglasnija od njih troje. Kosa joj je bila izbleдела od sunca, a na licu joj se jasno video bes.

Merik je dobro znao to osećanje, jer je i njega bes terao napred, uprkos tome što je osećao kako mu kroz telo sevaju bolovi, a gruba tkanina grebe plikove koje je imao po grudima. Oni koji su bili u blizini, počeli su da ponavljaju njihovu parolu. *Oslobodite nas i nahranite! Nije zločin biti gladan!* Merik je ubrzao korak, u ritmu tog zapomaganja. Mali broj ljudi u Veštičjim zemljama je posedovao magijske moći, a retko ko one koje bi zaista mogle nekome da pomognu. To što su oni preživeli bio je samo hir prirode – ili veštičji hir – u kombinaciji s njihovom neumoljivom borbenošću.

Merik je došao do vešala koja su visila na debelom stablu hrasta. Na prepodnevnoj vrelini, šest omči njihalo se s grane u sredini. Još dok je pokušavao da napusti praznu

pozornicu, Merik je opazio nezgrapnu visoku figuru, ble-dog lica.

Kalin. To ime zaparalo je Merikovo srce, i ostao je bez daha pre nego što je uspeo da smisli odgovor, *Ne, nije Kalin. Nikada Kalin.*

Jer Kalin se izlučio u Lejni pre dve nedelje. Umro je u Lejni pre dve nedelje i nikada se neće vratiti.

Bez razmišljanja, Merik je stisnuo pesnice. Udario je po postolju na kom su se nalazila vešala, osetivši u šakama oštar bol koji ga je za tren spustio na zemlju, vrativši ga u stvarnost.

Ponovo je udario. Ovog puta jače, pitajući se zašto mu se utroba okreće. On je platio svoj dug Kalinovim utvarama. Kupio je svetište na visoravni, iskoristivši jedino preostalo zlatno dugme sa svog admiralskog kaputa, i molio se slepuljama da omoguće Kalinu siguran prolaz iza poslednjeg spruda.

Nakon toga, trebalo je da prestane da boli. Ovo je trebalo da prestane da boli.

Na kraju, visoka figura je nestala, i Merika su još jače nego dotad zbolele krvave šake. Naterao se da nastavi dalje, laktajući se, sakriven ispod kapuljače. Ako je Safija fon Hastrel uspela da se domogne tog doka u Lejni, uprkos Marstocima i Izlučenima koji su joj se nalazili na putu – ako je ona mogla da učini sve to za narod kojem ne pripada, kako bi se sklopio trgovinski sporazum s njenom porodicom – onda je i Merik sigurno mogao da završi ono zbog čega je ovde došao.

Proklinjao je samog sebe što opet razmišlja o njoj. Merik je sasvim uspešno izbegavao sećanja na Safi, nakon eksplozije, sa kojom je iščezao njegov stari svet, a rodio se ovaj novi. Ne zbog toga što nije želeo da razmišlja o njoj. Nodin ga je spasao, a i taj poslednji trenutak koji je proveo s njom...

Ne, ne, Merik neće očajavati. Nema nikakve svrhe da misli o ukusu Safine kože na svojim usnama, ne sada,

kada su njegove usne bile izubijane. Ne sada kada je celo njegovo telo bilo unakaženo i bilo ga je žalosno videti.

Pored toga, mrtvi ne bi trebalo da brinu.

Probijao se dalje kroz smrad i prljavštinu gomile. Kroz talas, koji je uzvraćao udarce, kroz središte oluje. Svaki put kada bi mu neko okrznuo ruku ili rame, osetio bi kako mu oštar bol razdire čitavo telo.

Stigao je do okova, gde je čekalo pedeset zarobljenika, prikovanih za stene i izgorelih od sunca. Oko njih je bila ograda, koja nije popuštala iako su je ljudi sa spoljne strane pritiskali. Molili su stražare da daju vode njihovim sinovima. Žene su plakale, a očevi navaljivali. Uprkos tome, dva stražara koja su stajala uz kapiju – iza ograde, kako ne bi bili pregaženi nisu pokazivali nikakvo interesovanje za gomilu, kao ni za zarobljenike koje je trebalo da čuvaju.

U stvari, ovoj dvojici vojnika bilo je toliko dosadno, da su igrali taro kako bi im vreme brže prolazilo. Jedan od njih, oko nadlaktice nosio je traku boje plavog irisa, kao znak da oplakuje svog mrtvog princa. Drugi je skinuo traku i raširio je preko kolena.

Kada je ugledao tkaninu, spuštenu poput neupotrebljive krpe, Merik je u grudima osetio novi nalet besa. Toliko toga je dao Nubrevni, a evo kako mu se vraća: plitkom, neiskrenom žalošću. Ispostavilo se da venci i barjaci rašireni po celom gradu nisu mogli da sakriju pravu sliku stvari, koliko zapravo ljude uopšte nije briga što im je princ mrtav.

Vivija se pobrinula za to.

Merik je uskoro stigao do barake, hvala Nodinu, jer nije još dugo mogao da obuzdava svoju narav i svoje vetrove – fitilj je gotovo dogoreo.

Izleteo je iz gomile pred narandžasti zid prekriven ptičjim izmetom, i zaputio se prema vratima na južnoj strani koja su uvek bila zaključana, ali ne i neprobojna.

„Otvarajte!” povikao je Merik. Pokucao je na vrata, a bolje da nije, jer se ispucala koža na njegovim zglobovima gulila. „Znam da ste unutra!”

Niko nije odgovorio, ili barem Merik ništa nije čuo, ali to je bilo u redu. Pustio je da vrelina u njegovom telu naraste i ojača. Da se zgusne.

Zatim je ponovo pokucao, i osetio kako se za to vreme vetrovi oko njega uvijaju. „Brzo! Napolju je ludnica!”

Kvaka se pokrenula. Vrata su se odškrinula... i Merik je ušao unutra, zajedno s pesnicama, snagom, vetrovima.

Stražar s druge strane nije imao nikakve šanse. Pao je na leđa, a od siline njegovog udara zatresla se cela baraka. Pre nego što je uspeo da ustane, Merik je za sobom zatvorio vrata. Nasrnuo je na tog čoveka, dok su se vetrovi koji su ga pratili pretvarali u ciklon i cepali papire; osećaj je bio prokleta dobar. Prošlo je previše vremena otkako je Merik poslednji put pustio svoje vetrove i magiju da se razmašu. Vatra se razbuktala u njegovom stomaku, pušio se od pretećeg besa. To ga je držalo sitim, kad nije imao hrane. Vazduh oko njega se komešao u ritmu njegovog disanja.

Stražar – sredovečni čovek, blede kože – ležao je na podu i rukama pokušavao da zaštiti lice. Očigledno je shvatio da je najsigurnije da se preda.

Šteta. Meriku bi više prijala borba. Umesto toga, naterao se da pogledom pretraži prostoriju. Pustio je i vetrove iz sebe, kako bi mu pomogli u pretrazi. Pustio je da mu vibracije vazduha kažu gde su ostali, gde se oseća nečiji dah. Ipak, niko se nije skrivao u mračnim ćoškovima, a vrata glavnog zatvora ostala su čvrsto zabravljena.

Zato je Merik na kraju ponovo usmerio pažnju na stražara. Magija se umirila, spuštajući na pod podignute papire, pre nego što je svukao kapuljaču potezom koji je izazvao užasan bol na njegovom temenu.

Merik je zatim sačekao da vidi hoće li ga stražar prepoznati.

Ništa. U stvari, čim je spustio ruke, čovek se povukao unazad. „Šta si ti?”

„Ja sam besan.” Merik je zakoračio ka njemu. „Tražim nekoga ko je nedavno po drugi put pušten iz okova.”

Čovek je unezvereno gledao po sobi. „Gospodine, treba mi više informacija. Godište, zločin, ili datum otpuštanja...”

„To ne znam.” Merik mu je prišao još korak bliže. Ovoga puta, stražar se panično uspravio, odmakao od Merika, i dohvatio prve papire koji su mu se našli pod rukom.

„Sreo sam tog zatvorenika” – ubio sam tog zatvorenika – „pre jedanaest dana.” Merik je zastao, zagledan u mesečinu. „Bio je tamnopus, s dugom crnom kosom i dve pruge istetovirane ispod levog oka.”

Dve pruge. Dva puta u okovima na Trgu pravde.

„I...” Merik je podigao levu ruku. Koža mu je zarastala, bila je crvenkasto-smeđa na prevojima, osim nove povrede šake iz koje se slivala krv. „Zatvorenik nije imao mali prst.”

„Gerin Liri!” jecao je stražar, klimajući glavom. „Sećam ga se, sad ga se sećam. Bio je član Devetorice, pre nego što smo raskrinkali bande Zabušanata. Drugi put kada je uhapšen, bilo je to zbog sitne krađe.”

„Zanimljivo. A šta se tačno dogodilo Gerinu nakon što je odslužio kaznu?”

„Prodali su ga, gospodine.”

Merik se zgrozio. Nije znao da može da se dogodi da prodaju zatvorenike i osetio je kako mu se gađenje pretvara u vrelinu u plućima. Nije se opirao, pustio je da ta vrelina izađe napolje, zbog čega su papiri pored njegovih nogu zaigrali.

Jedan list se prevrnuo, poleteo, i zalepio se za stražarevu potkolenicu. Istog trenutka, čovek je ponovo počeo da drhti. „To se ne dešava često, gospodine. Prodaja ljudi, mislim. Samo kada nema više mesta u tamnicama, i pri tom prodajemo samo ljude osuđene zbog sitnih prestupa. Oni onda odrade svoju kaznu.”

„A kome” – Merik je nakrivio glavu – „kome ste prodali čoveka po imenu Gerin?”

„Prihvatilištu, gospodine. Oni redovno kupuju zatvorenike da bi radili na klinici. Pružaju im drugu šansu.”

„Ah.” Merik je jedva suzdržao osmeh. Prihvatilište je bilo sklonište za najsiromašnije u Lovatu. Projekat Merikove majke, a nakon kraljičine smrti, prešlo je pravo u Vivijine ruke.

Isuviše lako. Merik je, tek tako, pronašao nit koja Gerina povezuje s Vivijom. Nedostajao mu je samo opipljiv dokaz – nešto što bi fizički mogao da preda Visokom veću, što bi nesumnjivo pokazalo da je njegova sestra ubica; da ona nije poštovala pravila.

Sada je imao trag. Dobar trag.

Osmeh je još titrao na Merikovom licu kada je sobu ispunio zvuk metala koji grebe po drvetu.

Merik se okrenuo dok su se vrata otvarala i njegov pogled se susreo s pogledom preplašenog mladog stražara.

Pa, ovo je bila nesrećna okolnost. Za stražara.

Vetrovi su pojurili iz Merika, i uhvatili stražara kao krpenu lutku. Zatim su se okrenuli natrag, i bacili ga ka Meriku. Njegova pesnica je već bila spremna.

Velikom brzinom, stražar je bradom naleteo pravo na Merikovu povređenu šaku, kao talas koji se razbija o stenu. Stražar je za tren ostao bez svesti, i dok je mlitavo padao na pod, Merik je bacio pogled na prvog stražara.

Međutim, stariji čovek, sada je već bio kod izlaznih vrata i nespretno pokušavo da ih otvori i pobegne. „Prestar sam za ovo. Prestar sam za ovo”, mrmljao je.

Paklenih mu dubina. Osećaj krivice ispunio je Merikove grudi. Dobio je ono zbog čega je došao, i svako dalje za-državanje značilo bi da priziva nevolje. Zato je ostavio stražara da se muči s bravom i krenuo prema otvorenim vratima barake.

Zaustavio se na pola puta, jer je unutra, vrišteći, uletela žena. „Nije zločin biti gladan! Oslobodite nas i nahranite!”

Bila je to ona žena sa dva sina koja su zaostajala za njom. Nodina mu, zar Merik nije imao dovoljno problema za jedan dan?

Odgovor je bio ne, očigledno nije.

Kada je ugledala onesvešćenog stražara i Merikovo lice bez kapuljače, žena je začutala. Stajala je nepomično. Bilo je nečega u njenom zakrvavljenom pogledu, bio je pun nade.

„Ti”, uzdahnula je, a onda se zateturala napred, šireći ruke. „Molim te, Gnevu, nismo uradili ništa loše.”

Merik je navukao kapuljaču, i osetio zaglušujući bol. Čak i zaslepljujući, iako mu se žena sa svojom decom približavala.

Zgrabila je Merika za ruke. „Molim te, Gnevu!” pona-
vljala je, a Merik se u sebi trgao kada mu se tako obratila. Da li je zaista izgledao toliko nakazno? „Molim Vas, gospo-
dine! Bili smo dobri i odali smo počast Vašem svetilištu! Ne zaslužujemo Vaš gnev. Sve što želimo je da prehranimo svoje porodice!”

Merik se oslobodio stiska, a delić ispucale kože ostao je pod njenim noktima. Svakog časa, vojnici će nagrnuti iz arhive, a borba s majkom i njenom decom samo bi još više privukla pažnju.

„Oslobodite nas i nahranite nas, kažeš?” Merik je skinuo svežanj ključeva sa stražarevog pojasa. „Evo vam.”

Prokletnica je ustuknula od Merikove ispružene ruke.

Više nije imao vremena. Napolju je odjekivao poznati zvuk bubnja vetra. *Potrebni vojnici*, govorio je ritam, *na Trgu pravde*.

Merik je bacio ključeve sinu koji je stajao bliže, a on ih je nespretno uhvatio. „Oslobodi zarobljenike, ako hoćeš, ali učini to što brže. Jer *sada* je za sve nas najbolje da bežimo.”

Merik je zatim nestao u gomili, kroz koju se kretao brzo, pognut. Ako žena i njeni sinovi nisu imali osećaj da treba da beže, on jeste.

Naposletku, čak i mrtvi možda imaju život koji ne žele da izgube.

2. POGLAVLJE

Ovo nije bio Azmir.

Safija fon Hastrel možda nije dobro znala geografiju, ali je čak i ona znala da ovaj zaliv u obliku polumeseca nije prestonica Marstoka. A tako je želela da bude, makar je i lasice popišale!

Bilo šta bi bilo zanimljivije od piljenja u iste, tirkizne talase, u koje pilji već nedelju dana, koji tako odudaraju od crnila guste šume iza njih. Jer ovde, na najudaljenijem istočnom rubu Spornih zemalja – dugačkom poluostrvu ničije zemlje, koja ne pripada ni gusarskim skupinama iz Saldonike, ni carstvima – nije moglo da se radi baš ništa zanimljivo. Iza Safi se začulo šuštanje papira, gotovo u ritmu nadolazećeg talasa, i nadjačalo beskrajno smireni glas carice Marstoka. Tokom celog dana, ona je pregledala dopise i poruke za niskim stolom u središtu svoje kabine, zaustavljajući se samo da bi obavestila Safi o nekim komplikovanim političkim savezima ili nedavnim promenama na južnim granicama njenog carstva.

To je bilo mučno i dosadno, a prosta činjenica je, bar po Safinom mišljenju bila, da lepim ljudima ne treba dozvoliti da drže predavanja. Ništa nije poništavalo lepotu tako brzo kao dosada.

„Da li me slušate, ledi?”

„Naravno, Vaše visočanstvo!” Safi se vrpolljila, dok se njena bela odora talasala. Zatreptala je, kako bi delovala što nedužnije.

Vanes nije nasela. Njeno srcoliko lice se zgrčilo, a Safi nije ni pomislila da umišlja kako se caričin čelični pojas talasa i uvija poput dve zmije koje se prepliću jedna s drugom.

Vanes je, ako je verovati učenim ljudima, bila najmlađa i najmoćnija carica u istoriji Veštičjih zemalja. Takođe, prema legendi, ona je bila najjača i najokrutnija veštica čelika koja je ikada živela, s obzirom na to da je srušila čitavu planinu sa samo sedam godina. I, naravno, po Safinom mišljenju, Vanes je bila najlepša i najelegantnija žena koja je ikada svojim prisustvom počastvovala svet.

Ipak, ništa od toga nije bilo važno, jer, *bogova mu*, Vanes je bila dosadna.

Nema kartanja, šale, uzbudljivih priča uz veštičju vatru – ničega što bi ovo čekanje učinilo podnošljivijim. Usidrili su se pre nedelju dana, najpre se krijući od kartorijanskog kutera*, a potom od kartorijanske armade**. Svi su napeto iščekivali pomorsku bitku...

Koja nikada nije nastupila. I dok je Safi znala da je to dobra stvar i da rat *jeste* besmislen, kako je Habim uvek govorio, takođe je shvatila da je za nju *celodnevno* iščekivanje neka vrsta ličnog pakla.

Posebno otkad joj se ceo život okrenuo naglavačke pre dve i po nedelje. Iznenadna veridba s kartorijanskim carem uvukla ju je u oluju zavere i bekstva. Saznala je da njen ujak, koga se celog života gnušala, učestvuje u nekom ogromnom, sveobuhvatnom planu koji bi uspostavio mir u Veštičjim zemljama.

Potom, kako je Safin život već bio dovoljno komplikovan, palo joj je na pamet da su ona i njena nit-sestra Izelda

* Mali, brz jedrenjak s jednim jarbolom. *Prim. prev.*

** Flota, ratna mornarica. *Prim. prev.*

možda mitska Kahr Aven, čija je dužnost bila da izleči magiju u Veštičjim zemljama.

Carica se izražajno nakašljala, i prekinula Safino razmišljanje, vrativši je nazad u sadašnjost.

„Moje primirje s baedskim piratima je od najveće važnosti za Marstok.” Vanes je ozbiljno podigla obrve. „Bile su potrebne godine kako bismo postigli sporazum s njima, a to će spasiti na hiljade života, ali Vi sada uopšte ne slušate, leđi!”

Ovo nije bilo *potpuno* netačno, ali se Safi ipak uvredila zbog caričinog tona. Na kraju krajeva, nosila je svoje najbolje ja-sam-savršena-učenica lice, i Vanes je zaista trebalo to da ceni. Nije da se Safi trudila da izigrava tako dobru učenicu sa Matejem i Habimom, pa čak ni sa Izeldom.

Safi se steglo u grlu. Instinktivno, uhvatila je nit-kamen koji joj je visio oko vrata. Svakih nekoliko minuta, izvlačila je neobrađeni rubin i gledala u njegove dubine koje su se presijavale.

Trebalo je da zasija, ukoliko je Izelda u opasnosti. Ali do sada ništa. Ni tračak svetlosti. Isprva je ovo umirivalo Safi jer je to bilo sve za šta je stvarno mogla da se uhvati. Njena *jedina* veza sa nit-sestricom. Njenom boljom polovinom. Njenom razumnom izbavi-Safi-iz-nevolje polovinom. Osobom koja joj nikada ne bi dopustila da pristane da se pridruži carici.

Kada bi se osvrnula na svoje postupke, Safi bi mogla da uvidi kakvu je glupost napravila, ponudivši svoje veštičje moći carici kako bi iskorenila korupciju u marstočkom sudu. Safi je smatrala da je *ah*, tako plemenita i, *ah*, tako samopožrtvovana, jer se pridružila Vanes, kako bi umiruća nacija Nubrevne postigla svoj trgovinski sporazum.

Međutim, istina je bila da se ona zaglavila. Na brodu. Usred ničega. Sama sa caricom Nezanimljivosti.

„Sedite sa mnom”, naredila je Vanes, prekidajući Safi u njenom samosažaljevanju. „Pošto je očigledno da nimalo

ne marite za politiku Baeda, možda će ova poruka probuditi Vašu radoznalost.”

Safi se zainteresovala. *Poruka*. Činilo se da će ovo popodne biti bolje od jučerašnjeg.

S rukama na čeličnom pojasu, prešla je preko kabine koja se ljuljala, i sela na praznu klupu nasuprot Vanes. Carica je kopala po gomili raznih papira, tek ovlaš podižući obrvu.

Safi je to podsetilo na jedan drugi izraz lica, često prućen mrštenjem. Na drugog vođu, koji, poput carice Marstoka, zauvek stavlja živote svojih ljudi iznad svog.

Merik.

Safi je duboko uzdahnula, a obrazi su joj se izdajnički zarumeneli. Razmenili su samo *jedan* poljubac, tako da bi sada zaista trebalo da prestane da crveniti.

Kao da ga je prizvala mislima, Safi je krajičkom oka spazila ime na zaglavlju stranice koju je Vanes izvukla: *Princ Nubrevne*. Puls joj se ubrzao. Možda je ovo bilo to – možda će, konačno, dobiti vesti o ljudima i svetu koji je ostavila za sobom.

Pre nego što je uspela da razazna bilo šta i pročita neku reč, vrata caričine kabine širom su se otvorila i unutra je uleteo muškarac, obučen kao mornar, u marstočku zelenu boju. Ugledao je Safi i Vanes, nakratko zureći.

Laž. Reč je prostrujala niz Safinu kičmu, a njeno istina-veštičarstvo zatreperilo je kao upozorenje da je ono što vidi laž. Taj prevarant je zurio u nju dok je podizala ruku.

„Pazite!” Safi je pokušala da zaštiti caricu i zajedno s njom skoči u zaklon, ali bila je prespora. Mornar je povukao obarač svog pištolja.

Odjeknuo je *pucanj*.

Zrno nije pogodilo cilj. Metalna kuglica se zaustavila i nastavila da se vrti u vazduhu, tik ispred caričinog lica.

Nakon toga, sečivo se zarilo u leđa napadača, a krvavi čelični vrh izronio je iz njegovog stomaka – jedan rez ga je rasporio povredivši mu kičmu, organe i kožu.

Mač se vratio natrag, a telo je palo. Vođa Vanesine lične straže se pojavio, od glave do pete odeven u crno, a s njegovog sečiva je kapljala krv.

Vrhovna Guja. „Ubica”, smireno je rekao. „Znate šta treba da radite, Vaše visočanstvo.” Izašao je, ne izustivši više nijednu reč.

Metalna kuglica je konačno pala na zemlju. Zazvečala je na podu i zakotrljala se, a njen zvuk zagušili su glasovi i komešanje koje se začulo spolja.

„Pođite”, rekla je Vanes. A potom, kao da se uplašila da je Safi ne sluša, čvrsto je stegla čelični pojas oko njenog struka i povukla je ka vratima pomoću svoje magije.

Safi nije imala drugog izbora nego da požuri, uprkos užasu koji je gušio. Uprkos pitanjima koja su joj padala na pamet.

Stigle su do ubice. Vanes je usporila dovoljno da bi ga dobro osmotrila, a onda je prezrivo izdahnula, podigla crnu haljinu i preskočila leš, ostavivši krvav trag stopala s druge strane.

U međuvremenu, Safi se potrudila da zaobiđe telo. Takođe, potrudila se da ne gleda mrtvom čoveku u oči, koje su, onako plave, piljile pravo u pukotine tavanice.

Napolju je nastao pravi kaos, ali se Vanes suočila s tim bez emocija. Okrenula je dlanove, a čelične narukvice skliznule su s njenih ruku i formirale četiri tanka zida, koji su ogradili nju i Safi. Štit. Carica se potom uputila levo preko palube, a prigušeni i slabi glasovi uzvikivali su nešto na marstočkom.

Ipak, bili su potpuno razumljivi. Mislilo se da je još jedan ubica na brodu, a Guje i posada pokušavali su da ga pronađu.

„Brže”, Vanes je naređivala Safi, stežući njen pojas čvršće.

„Gde idemo?” upitala je Safi. Unutar štita nije videla ništa, sem savršeno vedrog neba.

Uskoro je dobila odgovor. Došle su do pomoćnog čamca, koji je čekao spremljen na krmi, vezan tako da ga je bilo

lako spustiti na talase. Vanes je pustila da se prednji deo štita istopi u stepenice, na koje je istog trenu zakoračila.

Našle su se u čamcu koji se ljuljao, oivičen čeličnom ogradom s bočnih strana poput zidova koji će ih čuvati. Ali nije bilo tavanice, nije bilo zaštite od glasova koji su sada vikali, „On je u potpalublju!”

Vanes je uhvatila Safin pogled. „Držite se”, upozorila je. Potom je podigla ruke, lanci su zazvečali, a čamac se nagnuo.

Pale su u talase. Safi se umalo otkotrljala s mesta na kom je sedela, dok ih je prskala morska pena – pomešana s lepljivim, slanim vetrom, dok se Safi uspravljala. Tu dole, sve je bilo tako mirno, tako tiho. Kolena su joj se tresla dok se pitala kako Vanes uspeva da bude tako smirena u tom haosu.

Smirenost je bila laž, jer trenutak kasnije iznad štita snažno je eksplodirala svetlost ispunjena komadićima stakla. Čamac se opasno nagnuo, odletevši unazad.

Na kraju se začula grmljavina. Žestoka. Vrela. Živa.

Brod je odleteo u vazduh.

Vatra je udarila o štit, ali je carica zadržala napad. Štit, tanak poput papira, raširio se i prekrio ceo čamac, zaštitivši Vanes i Safi od razjarene vreline, pretvorivši pakleni oganj u prigušenu buku.

Iz caričinog nosa potekla je krv, a mišići su joj podrhtavali. Znak da ne može večno da drži taj štit i odoleva ovom ludilu.

Zato je Safi uzela vesla koja su bila u čamcu. Nije se ni zapitala da li je to ono što treba da uradi, kao što se ne bi zapitala ni da li treba da zapliva dok je zarobljena ispod talasa. Vesla su bila tu kao i obala do koje treba da stignu, pa je krenula u akciju.

Videvši šta Safi želi da učini, Vanes je napravila dve rupe u štitu za vesla, a dim i vrelina pokuljali su unutra.

Safi je to ignorisala, čak i kada je osetila da joj prsti gore, a pluća se pune slanim dimom.

Zamah za zamahom, vodila je Vanes i sebe dalje od smrti, sve dok napokon čamac nije udario u tamni šljunak, sve dok carica, napokon, nije dozvolila da njen čelični štit padne. Ponovo se zamotao u ukrase oko njenih ruku, dopuštajući Safi da jasno vidi crnu vatru koja je gorela pred njima.

Morska vatra.

Njena crna žeđ ne može biti utoljena. Vetar ne može da je ugasi. Voda samo raspaljuje smolaste plamenove da se dižu još više.

Safi je zagrlila izmučenu Vanes i zajedno s njom odvucla se u meke talase. Nije osetila nikakvo olakšanje zbog toga što je preživela napad. Nije se radovala zbog toga što je uspela da stigne do obale. Osećala je samo kako praznina u njoj raste, kako je ispunjava tamom. Njen život se pretvorio u ovo. Nema više dosade i lekcija, zamenili su ih pakleni plamenovi i ubice. Masakri i beskonačno bežanje.

Niko, do nje same, nije mogao da je sačuva od toga.

Mogla bih odmah da pobegnem, pomislila je, posmatrajući dugu obalu, mangrove i palme. *Carica verovatno ne bi ni primetila. Verovatno je ne bi bilo briga.*

Ako Safi krene jugozapadno, na kraju će stići do Gusarske Republike Saldonike. To je jedino civilizovano mesto – ako se tako može reći – gde bi mogla da pronađe brod kojim bi pobegla odavde. Ipak, gotovo da je bila sigurna da ne bi uspela sama da preživi u toj rupi punoj ljudskog otpada.

Dotakla je nit-kamen, jer je sada, kada joj je život visio o koncu, rubin konačno oživeo.

Da je Izelda bila ovde, Safi bi pojurila u džunglu bez oklevanja. Uz Izeldu, Safi je bila hrabra. Bila je snažna i neustrašiva. Ipak, Safi nije imala pojma gde se nalazi njena nit-sestra, niti je znala kada će je ponovo videti, pa ni to da li će je uopšte ikada videti.

To je značilo da je, za sada, bolje da ostane uz caricu Marstoka.

Kada je od ratnog broda ostao samo gorući kostur, a vrelina se povukla, Safi se okrenula ka Vanes. Carica je stajala ukopana u mestu, čvrsta kao čelik koji kontroliše. Pepeo joj je prekrivao kožu, a iz nosa joj je curila krv.

„Moramo da se sakrijemo”, rekla je Safi promuklim glasom. Zaboga, očajnički joj je bila potrebna voda, hladna, bez soli. „Vatra će privući kartorijansku armadu ovamo.”

Carica je polako odvojila pogled s horizonta i okrenula se ka Safi. „Možda”, promrmljala je, „ima preživelih.”

Safi je stisla usne, ali nije se raspravljala. Možda je carica upravo zbog toga neprimetno slegla ramenima.

„Idemo do Saldonike”, bilo je sve što je carica rekla, krećući zatim preko kamenite plaže. Safi je posrćući krenula za njom u sve gušću tamu.